

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 februarie 2015, declarat de inculpatul

Redin Oleg Slavii, născut la 18 decembrie 1970, originar și domiciliat or. Soroca, str. Independenței nr. 60, ap. 2

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.06.2010 - 06.03.2014;

Instanța de apel: 27.03.2014 - 25.02.2015;

Instanța de recurs: 20.07.2015 – 11.11.2015.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătoriei Florești din 06 martie 2014, Oleg Redin, a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 8 (opt) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, în fapt, prima instanță a constatat că, Oleg Redin la 08 septembrie 2009, aflându-se în ap. nr. 48, amplasat pe adresa str. V Stroiescu 26, or. Soroca, care constituia domiciliul concubinei sale, intenționat, având scopul cauzării leziunilor corporale, i-a aplicat concubinei sale Irina Teleșman, multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste cap și diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 151/A din 14 septembrie 2009, se califică drept leziuni corporale grave, în rezultatul cărora Irina Teleșman, la 09 septembrie 2009, a decedat.

3. Inculpatul, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cererii de apel, inculpatul a menționat, că învinuirea înaintată este absolut neîntemeiată și se combate prin probele prezente la dosar.

Totodată, prin prisma art. 8 Cod de procedură penală, a remarcat că probele examinate nu demonstrează că anume el iar fi cauzat victimei leziunile corporale indicate în raportul de expertiză.

Așadar, a indicat apelantul că din raportul de expertiză medico-legală nr. 151/A din 14 septembrie 2009, nu rezultă că victimei iar fi fost aplicate lovituri anume cu pumnii și picioarele, așa cum a fost indicat în actul de învinuire.

A mai invocat, că partea acuzării nu a prezentat nici un document care ar confirma faptul că dânsul s-ar fi aflat în stare de ebrietate, în momentul săvârșirii infracțiunii incriminate. Iar instanța de judecată nu a ținut cont de faptul, că nici un martor nu a declarat să fi văzut, măcar o dată ca el să-i fi aplicat concubinei sale lovituri, iar din declarațiile martorului Vladislav Redin, rezultă că nu au fost conflicte între părinți, însă mama sa mereu era în stare de ebrietate, cădea și se lovea deseori.

În susținerea apelului, inculpatul a remarcat, că instanța de judecată s-a bazat pe presupuneri, așa precum a făcut și învinuirea, însă careva probe directe ce ar demonstra vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii incriminate, la dosar nu sunt.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 februarie 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat de inculpat și menținută sentința.

4.1. La pronunțarea soluției nominalizate, instanța de apel cu referire la prevederile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005, cu modificările ulterioare, „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, a admis demersul înaintat de partea acuzării referitor la cercetarea suplimentară a probelor.

Astfel, cercetând suplimentar probele, instanța de apel a ajuns la concluzia că prima instanță a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului Oleg Redin.

Respingând apelul, instanța de apel a menționat, că argumentele invocate de inculpat sunt contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite de către prima instanță, iar vinovăția acestuia este dovedită prin declarațiile succesiorilor legali ai părții vătămate, Evdochia Teleșman și Victor Teleșman, a martorilor Zinovii Prodan, Vladislav Redin, Elena Belinschi, a expertului Nicolai Rusu și probele cercetate în cadrul procesului judiciar, cercetate suplimentar de către instanța de apel, cum ar fi: comunicarea telefonică de la felcerul Secției Salvare Soroca din 09 septembrie 2009 (f. d. 19, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 09 septembrie 2009 cu planșa ilustrativă (f. d. 20-25, vol. I); raportul de examinare medico-legală nr. 136 din 30 septembrie 2009 în privința Irinei Teleșman (f. d. 37-38, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 151/A din 29 septembrie 2009 (f. d. 42, vol. I); ordonanța de recunoaștere în calitate de succesior legal al părții vătămate din 15 septembrie 2009 (f. d. 45, vol. I); procesul-verbal de reținere a lui Oleg Redin din 10 septembrie 2009 (f. d. 64, vol. I); încheierea Judecătoriei Soroca din 11 septembrie 2009 (f. d. 73, vol. I); încheierea Judecătoriei Soroca din 16 noiembrie 2009 (f. d. 85, vol. I); procesul-verbal de informare a învinuitului și a apărătorului despre terminarea urmăririi penale din 04 mai 2010 (f. d. 104, vol. I); declarațiile succesiorului legal al părții vătămate Evdochia Teleșman din 18 ianuarie 2011 (f. d. 164, vol. I); declarațiile martorului Zinovii Prodan din 18 ianuarie 2011 (f. d. 165, vol. I); declarațiile martorului Vladislav Redin din 18 ianuarie 2011 (f. d. 166-167, vol. I); declarațiile expertului Nicolai Rusu din 08 aprilie 2011 (f. d. 190, vol. I); încheierea Judecătoriei Soroca din 24 ianuarie 2013

(f. d. 3-4, vol. II); informația șefului IP Soroca Valeriu Rogojină cu privire la reținerea lui Oleg Redin din 30 septembrie 2013 (f. d. 14, vol. II); copia certificatului de deces a cet. Evdochia Teleşman (f. d. 38, vol. II); declarațiile succesorului părții vătămate, Victor Teleşman din 11 decembrie 2013 (f. d. 41, vol. II); declarațiile martorului Elena Belinschi din 11 decembrie 2013 (f. d. 42-43, vol. II); declarațiile martorului minor Vladislav Teleşman (Redin) din 11 decembrie 2013 (f. d. 44-45, vol. II).

Instanța de apel a respins afirmațiile inculpatului referitor la faptul că nu au fost prezentate probe care ar confirma vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate, deoarece aceste afirmații se combat prin ansamblul de probe cercetate atât de prima instanță cât și suplimentar de instanța de apel, fiind reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Totodată, instanța de apel a apreciat, că declarațiile martorilor Vladislav Redin - fiul comun al inculpatului și al victimei, precum și declarațiile martorului Elena Belinschii - vecina inculpatului, date în cadrul ședinței de judecată în prima instanță sunt nesincere, fiind făcute cu scopul de a ușura situația inculpatului, or deși martorii menționați și-au schimbat declarațiile în ședința de judecată, cele declarate în cadrul urmăririi penale se confirmă prin probele administrate și corect au fost puse la baza sentinței de condamnare de către prima instanță.

Cu referire la argumentul invocat de către inculpat precum că nu a fost dovedit faptul, că leziunile corporale depistate la Irina Teleşman au fost cauzate anume de el, instanța de apel a menționat, că din declarațiile martorului Vladislav Redin, care de altfel a fost unicul martor ocular, rezultă că în noaptea de 08 spre 09 septembrie 2009, când s-a culcat, a auzit cum părinții se certau, apoi au început să se bată, după ce tatăl, Oleg Redin a lovit-o de câteva ori pe mama sa, Irina Teleşman.

El le-a făcut observație și părinții s-au liniștit.

Dimineața tata l-a trezit și l-a condus la școală, iar aproximativ pe la ora 15:00, când s-a întors acasă, a văzut-o pe mama sa culcată la podea, cu fața în sus, care până la jumătate era acoperită cu haine, după ce el a dat hainele la o parte, a observat că pe fața mamei erau vânătăi, pe care anterior aceasta nu le avea, apoi el a telefonat la salvare și la poliție, care peste un timp oarecare, au venit la fața locului.

Tot aici, instanța de apel a reținut și declarațiile martorului Elena Belinschii, care este vecina inculpatului și locuia peste perete, care de asemenea a confirmat faptul, că în seara zilei de 08 spre 09 septembrie 2009, a auzit gălăgie și lovituri în apartamentul vecinilor până la aproximativ ora 03:00.

A înțeles că este o ceartă, deoarece Oleg Redin striga la Irina Teleşman, o numea cu cuvinte necenzurate, se auzeau lovituri în pereți.

A fost respins argumentul inculpatului, precum că în raportul de expertiză medico-legală nr. 151/A din 14 septembrie 2009, este indicat că leziunile descrise s-au produs în rezultatul lovirii repetate cu/sau de obiecte contondente și se califică ca vătămări corporale grave și astfel nefiindu-i clar cum în actul de învinuire prezentat au apărut „*pumnii și picioarele*” despre care în raportul de expertiză nu este indicat absolut nimic, iar instanța de judecată a adoptat o sentință de condamnare, ignorând principiul prezumției nevinovăției prevăzut la art. 8 Cod de procedură penală.

La acest segment, instanța de apel a reiterat concluziile medicului legist Nicolae Rusu, care a declarat că se exclude posibilitatea producerii leziunilor corporale de la cădere și lovire de obiecte contondente, deoarece acestea sunt localizate pe diferite părți anatomice ale corpului și pe diferite linii.

Leziunile corporale au fost produse cu aproximativ 12 ore până la survenirea decesului. S-a depistat fractura coastei a 9-a pe dreapta și echimoză la nivelul coapsei drepte.

La fel, au fost respinse și argumentele invocate de inculpat, precum că Irina Teleșman era în stare de ebrietate și cădea jos, deoarece potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 151 din 29 septembrie 2009, a fost exclusă posibilitatea creării leziunilor corporale indicate, în rezultatul căderii de la înălțimea corpului, iar în sângele cadavrului Irina Teleșman alcool etilic nu a fost depistat.

Cu referire la argumentul inculpatului, precum că nu există la materialele cauzei nici un act care ar confirma faptul că el ar fi fost în stare de ebrietate la momentul săvârșirii infracțiunii, instanța de apel a sesizat că deși partea acuzării a solicitat ca inculpatului să-i fie incriminată și circumstanța agravantă - săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate, totuși prima instanță nu a luat în considerație această circumstanță, nefiind constatat faptul aflării inculpatului în stare de ebrietate.

Instanța de apel, de asemenea a respins și argumentul invocat de inculpat, precum că nici un martor ocular nu a văzut conflictul cu victima sau faptul că el să fi aplicat lovituri Irinei Teleșman, iar minorul Vladislav Redin a declarat că între părinții săi în acea seară nu au fost careva conflicte, menționând că aceste afirmații contravin probelor administrate la dosar.

Astfel, instanța de apel a stabilit cu certitudine, că Oleg Redin la 08 septembrie 2009, aflându-se în ap. nr. 48, amplasat pe adresa str. V. Stroescu 26, or. Soroca, care constituia domiciliul părții vătămate, intenționat, având ca scop cauzarea leziunilor corporale, i-a aplicat concubinei sale Irina Teleșman cu pumnii și picioarele multiple lovituri peste cap și diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 151/A din 14 septembrie 2009, se califică drept leziuni corporale grave, în rezultatul căror Irina Teleșman, la 09 septembrie 2009, a decedat.

Ca urmare, instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiată solicitarea inculpatului de a fi adoptată în cauză o sentință de achitare, din motiv că probele administrate în ansamblu dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii incriminate, iar afirmațiile invocate în instanța de apel privind nevinovăția sa, reprezintă o modalitate de apărare.

Totodată, instanța de apel a menționat, că prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei prevăzute la art. 61 alin. (2) Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, care la locul de trai se caracterizează satisfăcător, nefiind stabilite circumstanțe agravante, corect stabilind pedeapsa închisorii cu executare, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei stabilite de art. 75 Cod penal, aplicând inculpatului o pedeapsă echitabilă faptei săvârșite, care corespunde împrejurărilor cauzei, normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare.

5. Inculpatul, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, fără a indica un temei concret pentru declararea recursului, din cele 16 conținute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, invocând că instanța de apel a ignorat argumentele invocate în cererea de apel, că învinuirea a fost întemeiată pe presupuneri, iar la materialele cauzei, nu existe probe concrete care ar confirma că anume el a săvârșit infracțiunea.

Solicită să fie luat în considerație faptul că are un fiu minor la întreținere și tatăl în vârstă de care trebuie să îngrijească.

6. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, pronunțându-se pentru inadmisibilitatea acestuia, din motiv că nu întrunește cerințele de conținut prevăzute la art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală.

7. Verificând argumentele recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat, se atestă că inculpatul deși nu indică concret un temei din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, pentru declararea recursului, totuși se constată că acesta critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6), 10) al normei indicate, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

La fel, din conținutul recursului declarat se distinge dezacordul inculpatului Oleg Redin cu modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele judecătorești, în sensul că declarațiile martorilor și rapoartele de expertiză nu denotă cu certitudine faptul că anume el ar fi săvârșit infracțiunea incriminată.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține, că instanța de apel a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la respingerea apelului declarat de Oleg Redin și menținerea sentinței.

Astfel, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Totodată, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. art. 27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificându-le minuțios, iar în final le-a dat o apreciere corespunzătoare prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu, confirmă

vinovăția inculpatului Oleg Redin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

În acest sens, nu poate fi reținută ca întemeiată critica recurentului Oleg Redin privind omisiunea instanței de apel de a se expune asupra tuturor motivelor invocate în apel, deoarece în decizia pronunțată, sunt supuse unei analize ample toate aspectele importante pentru justa soluționare a cauzei, fiind desfășurate în context și motivele pe care se întemeiază soluția adaptată.

La acest segment, Colegiul penal accentuează, că deși inculpatul în cererea de recurs susține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, în conținutul recursului respectiv, nu este specificat care ar fi acele motive asupra cărora instanța de apel nu s-a expus, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (pct. 5. din decizie), iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Aceasta deoarece, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Cu referire la argumentele invocate de recurent privind la chestiunea de apreciere eronată a probelor, menționându-se că declarațiile martorilor și rapoartele de expertiză nu denotă cu certitudine faptul că anume el ar fi săvârșit infracțiunea incriminată, Colegiul penal conchide asupra faptului, că acestea sunt vădit neîntemeiate și urmează a fi respinse.

Așadar, referitor la criticele expuse, se amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind exclusiv atribuțiile instanțelor de fond.

Deci, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpatul Oleg Redin.

Tot aici se va evidenția, că potrivit jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Astfel, în opinia Colegiului penal criticile recurentului referitor la aprecierea greșită a probelor ce dovedesc nevinovăția inculpatului în cele incriminate în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, nu este incident în cazul supus judecării, din motivul că atât prima instanță, cât și instanța de apel au făcut o analiză completă a tuturor probelor administrate în toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate.

Cu referire la argumentele inculpatului Oleg Redin, prin care solicită să fie luat în considerație faptul că are la întreținere un copil minor și tatăl în vârstă, care necesită îngrijire, Colegiul penal menționează că instanța de apel, verificând corectitudinea individualizării pedepsei aplicate inculpatului de către prima instanță, a stabilit că la caz, a fost acordată deplină eficiență principiilor generale de aplicare a pedepsei

penale, precum și criteriilor generale de individualizare a pedepsei penale, în consecință inculpatului fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă în raport cu fapta săvârșită și care va atinge scopul de corectare și reeducare a acestuia.

Deci, se evidențiază că, instanțele judecătorești, cu referire la prevederile art. 76 Cod penal, au stabilit prezența copilului minor în familie, drept o circumstanță atenuantă.

Totodată, ținând cont de dispozițiile art. art. 8, 10 alin. (2) Cod penal, instanțele au remarcat, că la data săvârșirii infracțiunii, sancțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal, prevedea pedeapsa cu închisoarea de la 8 la 15 ani.

Iar în conformitate cu art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, în dependență de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, lui Oleg Redin i-a fost stabilită o pedeapsă privativă de liberate, redusă până la minimul pedepsei prevăzut de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Față de considerentele menționate, instanța de recurs însușește pe deplin soluția reținută de instanțele judecătorești, menționând că reluarea acesteia nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare.

Prin urmare, argumentele invocate de către inculpat, nu și-au găsit confirmare și nu pot servi temei de casare a deciziei contestate, iar instanța de recurs conchide că în speță se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Redin Oleg Slavii*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 februarie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev